

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 6Cdo/10/2019
Identifikačné číslo spisu: 8316208014
Dátum vydania rozhodnutia: 27.11.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Daniela Švecová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:8316208014.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu Slovak Telekom, a. s., so sídlom v Bratislave, Bajkalská 28, IČO: 35 763 469, zastúpeného advokátskou kanceláriou KC LEGAL, s. r. o., so sídlom v Bratislave, Zámocká 10, IČO: 50 057 456, v mene ktorej koná JUDr. Kristína Cigáneková, advokátka a konateľka, proti žalovanému C. P., nar. XX. XX. XXXX, bývajúcemu v Y. XX, o zaplatenie 374,45 eur s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Humenné pod sp. zn. 5Csp/64/2016, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 28. júna 2018 sp. zn. 5 Co 114/2017, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovanému nepriznáva náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Humenné (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 9. marca 2017, č. k. 5Csp/64/2016-50 uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi 162,54 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,05% z dlžnej sumy od 30. 03. 2016 do zaplatenia a v prevyšujúcej časti žalobu zamietol. Žalovanému nepriznal nárok na náhradu trov konania. Podkladom pre vydanie rozhodnutia súdu prvej inštancie bol nasledovný skutkový stav. Žalobca uzatvoril so žalovaným zmluvu o poskytovaní verejných služieb, na základe ktorej mu aktivoval SIM kartu. K tejto zmluve bol uzatvorený dodatok, v ktorom medzi účastníkmi konania bol dohodnutý balík služieb za cenu 25,8217 eur mesačne, a to na dobu 24 mesiacov. Žalovaný sa zaviazal riadne a včas platiť za poskytnuté služby s tým, že pre prípad porušenia tejto zmluvnej povinnosti žalovaným s následkom prerušenia poskytovania služieb bola v dodatku dojednaná zmluvná pokuta s klesajúcou výškou v závislosti od dĺžky plnenia zmluvy. Základ zmluvnej pokuty bol dohodnutý vo výške 218 eur, pričom táto suma mala zabezpečiť záväzok žalovaného vo výške 619,7208 eur. Žalobca plnil svoj zmluvný záväzok a poskytoval žalovanému služby a dojednané benefity podľa zmluvy (akciový mobilný telefón, bonus za aktiváciu novej SIM karty na 20 mesiacov po 5 eur) a poskytované služby vyúčtoval faktúrami spolu na sumu 197,31 eur. Žalovaný porušil podmienky zmluvy tým, že riadne a včas nezaplatil mesačné úhrady za poskytnuté služby fakturované faktúrami v celkovej výške 197,31 eur. Preto si žalobca uplatnil aj zmluvnú pokutu vo výške 177,14 eur. Žalovaný tieto sumy dobrovoľne neuhradil, a preto podal žalobca na súd prvej inštancie žalobu, ktorou žiadal zviazať žalovaného na zaplatenie 374,45 eur spolu s úrokom z omeškania

vo výške 5,05 % ročne od 30. 03. 2016 do zaplataenia a náhradu trov konania. Súd prvej inštancie vyhovel žalobe len v časti o zaplataenie 162,54 eur, ktorá predstavuje úhradu za poskytnuté služby. Žalobcovi priznal aj úrok z omeškania z tejto sumy. Zmluvu o poskytovaní verejných služieb uzatvorenú medzi žalobcom a žalovaným súd prvej inštancie kvalifikoval ako spotrebiteľskú zmluvu. Dohodu o zmluvnej pokute považoval z dôvodu jej neurčitosti za neplatnú. Znenie zmluvnej pokuty tak, ako bolo dohodnuté medzi stranami, nediferencuje závažnosť porušenia tej ktorej zmluvnej povinnosti a z tohto hľadiska ani primeranosť zmluvnej pokuty. Keďže ustanovenie o zmluvnej pokute je súčasťou formulárovej zmluvy, súd prvej inštancie ho nepovažoval za individuálne dojednané. Dohodu o zmluvnej pokute vyhodnotil ako neprijateľnú zmluvnú podmienku, ktorá spôsobuje nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Aj samotná výška zmluvnej pokuty je problematická, pretože ide o neprimerane vysokú sankciu za nesplnenie povinností, ku ktorým sa jej zaplataenie dojednalo. Z obdobných dôvodov súd prvej inštancie žalobu zamietol aj v časti požadovaných poplatkov za upomienky a obmedzenie služby - neplataenie, vrátane úrokov z omeškania. Žalobca nepreukázal účelnosť nákladov vzniknutých v tejto súvislosti, individuálnu dohodu so žalovaným o týchto poplatkoch, a ani za aké služby by sa mali účtovať, resp. aké protiplataenie by mal žalovaný dostať za úhradu uvedených poplatkov. Zmluvné dojednanie týkajúce sa poplatkov, ak sa toto nachádza vo všeobecných podmienkach, resp. v cenníku, považuje súd prvej inštancie za neprijateľné zmluvné dojednanie.

2. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) rozsudkom z 28. júna 2018 sp. zn. 5 Co 114/2017 potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti a v súvisiacom výroku o trovách konania. Nárok na náhradu trov odvolacieho konania stranám nepriznal. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením súdu prvej inštancie. Na doplnenie správnosti napadnutého rozhodnutia uviedol, že vzhľadom na charakter dojednania a jeho začlenenia v texte právneho úkonu - dodatku zmluvy, nemôžu byť žiadne pochybnosti o tom, že zmluvná pokuta nebola dojednaná individuálne. O individuálnom dojednaní nemožno hovoriť, ak si zákazník zvolí určitú formu záväzku (jednu z ponúkaných možností), avšak musí prijať celý súbor opatrení a dojednaní ustanovených v zmluve, všeobecných podmienkach a cenníku, minimálne ich nemôže vylúčiť. Táto skutočnosť vyvracia aj neustále odvolateľom opakované tvrdenia, že žalovaný mal možnosť voľby zobrať si mobilný telefón a s akým záväzkom. V tomto kontexte je zrejmé, že takáto domnelá voľba je len iluzórna, a zároveň vytvára „efekt bludiska ďalších záväzkov“. V obdobných právnych veciach žalobcu už súdy opakovane rozhodli o neprijateľnosti zmluvnej pokuty v dodatkoch k zmluvám o pripojení. Ohľadne čiastočne degresívnej zmluvnej pokuty súd poukázal aj na rozhodnutie Okresného súdu Prešov sp. zn. 25C/300/2014 u iného operátora a potvrdzujúce uznesenie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 6 Co 164/2015, ako aj na rozhodnutia Krajského súdu v Prešove sp. zn. 6 Co 118/2015, 6 Co 103/2015, 21 Co 99/2015 a 7 Co 36/2015. Väzanosť zotrvať v zmluvnom vzťahu po dobu 24 mesiacov je pomerne rozsiahly záväzok, najmä s ohľadom na rôzny vývoj cien, technológie, ale aj ekonomickej a sociálnej situácie. Počas tejto doby môže nastať situácia, že spotrebiteľ nechce alebo nemôže využívať dohodnutý rozsah služieb. Vysoká sankcia za porušenie povinnosti zotrvať v zmluvnom záväzku, v danom prípade 218 eur, teda nesmie odopierať zákazníkovi - spotrebiteľovi, možnosť voľby, a to ani možnosť ukončiť zmluvný vzťah, či odmietnuť poskytnutie tej ktorej služby, o to viac, ak o jej aktiváciu nežiadal. Sankcia spočívajúca v degresívnej pokute vždy musí zodpovedať nielen času a rozsahu porušenej povinnosti, ale aj charakteru porušenia povinnosti a závažnosti porušenej povinnosti, a zároveň sa odvíjať od skutočnej a reálnej ujmy, ktorá porušením povinnosti vznikne. Povinnosť zaplatať zmluvnú pokutu, ktorá nie je zanedbateľná, spravidla presahuje cenu zľavy pri mobilnom telefóne a niekoľkonásobku paušálnej mesačnej platby, určite znemožňuje voľbu, deformuje obchodné prostredie a pôsobí v určitom rozsahu monopolne a sankcia pôsobí disproporčne. Uvedené platí aj preto, že neposkytnutím služby v určitom rozsahu dôjde aj k úsporám na strane poskytovateľa služby, ten zjavne ušetrí v rozsahu zníženého objemu dát, hlasovej a nehlasovej spotreby, teda zmluvná pokuta nemôže nahrádzať jeho očakávané príjmy. Popri tom má žalobca ako operátor mnoho iných možností ako zabezpečiť prípadné „vrátenie výhod“ nedodržaním zmluvných povinností, či už odkladacou alebo rozvázovacou podmienkou poskytnutia zľavy, odstúpením od kúpnej zmluvy zvýhodneného mobilného zariadenia a pod., pričom ekonomicke a účtovné komplikácie nesmú prevažovať pred ochranou poctivých obchodných stykov, mravov a zvyklostí v podobe dodatočného

účtovania dane z pridanej hodnoty, či vymáhania nárokov.

3. Proti rozsudku odvolacieho súdu z 28. júna 2018 sp. zn. 5 Co 114/2017 podal žalobca dovolanie vo vzťahu k výroku I. v časti regresívnej zmluvnej pokuty vo výške 177,14 eur s príslušenstvom a vo vzťahu k výroku II. Dovolanie odôvodnil ustanovením § 420 písm. f) C. s. p., t. j. súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Podľa dovolateľa odvolací súd rozhodol v extrémnom nesúlade so zmyslom a účelom § 53 ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „Občiansky zákonník“) v spojení s ustanovením § 289 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C. s. p.“) a s ustanoveniami § 53 ods. 4 a § 53 ods. 12 Občianskeho zákonníka. Odvolací súd sa tiež nezaoberal podstatnými argumentmi žalobcu vyjadrenými v odvolaní, ktoré boli pre konanie rozhodujúce, a ktoré mohli mať vplyv na konečné rozhodnutie. Odvolací súd svoje rozhodnutie neodôvodnil ústavne akceptovateľným spôsobom tak, že by z neho logicky a presvedčivo vyplývali právne závery, ku ktorým dospel, pričom jeho postup vykazoval vysoký stupeň arbitrárnosti. V dovolaní žalobca uviedol rozhodnutia iných krajských súdov, ktoré poukazujú na nelogické postupy prvostupňových súdov, ktoré odôvodnili neprijateľnosť zmluvnej podmienky iba nedostatkom individuálneho dojednaní, a ich postupy označili ako arbitrárne (uznesenie Krajského súdu v Trnave sp. zn. 23 Co 424/2017, rozsudok Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 19 Co 142/2016, rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 12 Co 338/2017). V individuálnom spotrebiteľskom spore nemožno vyhodnotiť neprijateľnosť zmluvnej podmienky na základe iných rozhodnutí vydaných v iných individuálnych spotrebiteľských sporoch. Odvolací súd odôvodnil neprijateľnosť dojednaní o zmluvnej pokute len tým, že ustanovenie nebolo individuálne dojednané a o neprijateľnosti zmluvnej pokuty už bolo viackrát rozhodnuté a judikované. Súd prvej inštancie a odvolací súd svojimi rozhodnutiami de facto nahradili konanie o abstraktnej kontrole podľa § 301 a nasl. C. s. p. Súdny neuvážil všetky konkrétne okolnosti prípadu a posudzovali neprijateľnosť zmluvnej podmienky vo všeobecnosti. Odvolací súd vyslovil povinnosť nad rámec zákonných ustanovení. Žiadny právny predpis nevyžaduje ako podmienku pre platné dojednanie zmluvnej pokuty jej primeranosť v každom štádiu trvania zmluvy, ako to uviedol odvolací súd. Podľa žalobcu dovolaním napadnuté rozhodnutie neobsahuje zákonné vysvetlenie dôvodov pre ustálenie, že daná zmluvná podmienka je neprijateľná. Rozhodnutie odvolacieho súdu je arbitrárne, svojim všeobecným odôvodnením popierajúce pravidlá právnej logiky, čo má za následok extrémny rozpor s princípmi spravodlivosti. Potreba riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia je okrem iného daná aj tým, že obdobné spory žalobcu sú prevažnou väčšinou súdov v Slovenskej republike posudzované odlišne. Ani jeden z konajúcich súdov nevenoval pozornosť správaniu žalovaného ako účastníka zmluvného vzťahu, ktorý si svoju zákonnú povinnosť platiť za poskytnuté služby ani nezačal plniť. Ochrana sa pritom nemá poskytnúť akémukoľvek spotrebiteľovi, ale len spotrebiteľovi poctivému - nie spotrebiteľovi, ktorý si zásadným spôsobom nespĺnil svoje povinnosti. Najvyššiemu súdu žalobca navrhol zrušiť rozhodnutie odvolacieho súdu a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

4. Najvyšší súd po zistení, že dovolanie bolo podané včas (§ 427 C. s. p.) a na to oprávnenou osobou (§ 424 C. s. p.), zastúpenou v zmysle § 429 ods. 1 C. s. p. skúmal, či sú splnené podmienky dovolacieho konania a predpoklady prípustnosti dovolania, pričom dospel k záveru, že dovolanie je potrebné podľa § 447 písm. c) C. s. p. odmietnuť.

5. V zmysle § 419 C. s. p. je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v § 420 C. s. p. (prípustnosť dovolania pre vady zmätočnosti) a § 421 C. s. p. (prípustnosť dovolania pre riešenie právnej otázky).

6. V zmysle § 420 C. s. p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo

konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

7. Dovolanie prípustné podľa § 420 C. s. p. možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 C. s. p.). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 C. s. p.).

8. V danom prípade žalobca prípustnosť dovolania odvodil z § 420 písm. f) C. s. p. a porušenie práva na spravodlivý proces oprel o pochybenie odvolacieho súdu (aj súdu prvej inštancie) spočívajúce v nedostatočnom odôvodnení rozhodnutia, ktoré vykazovalo znaky arbitrárnosti, rozhodovaní v rozpore s právnymi predpismi a nezaobraní sa jeho odvolacími argumentmi rozhodujúcimi pre posúdenie veci.

9. Aj vo vzťahu k § 420 písm. f) C. s. p. (tak, ako v prípade ďalších vád zmätočnosti uvedených v § 420 C. s. p.) platí, že z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle tohto ustanovenia nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil namietanej vady zmätočnosti; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) odvolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (pozri rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 2 Cdo 8/2017, 3 Cdo 214/2017, 8 Cdo 73/2017).

10. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f) C. s. p., sú a) zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b) nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia.

11. Právo na spravodlivý súdny proces je jedným zo základných ľudských práv a do obsahu tohto práva patrí viacero samostatných subjektívnych práv a princípov. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrovanou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami. Jeho súčasťou nie je ani právo procesnej strany vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

12. Pojem „procesný postup“ bol vysvetlený už vo viacerých rozhodnutiach najvyššieho súdu vydaných do 30. júna 2016 tak, že sa ním rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednaní veci (to ako súd viedol spor) znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a mariaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní (porovnaj R 129/1999 a tiež rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 38/2015, 5 Cdo 201/2011, 6 Cdo 90/2012). Tento pojem nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním aj na faktickú meritórnú rozhodovaciu činnosť súdu. „Postupom súdu“ možno teda rozumieť iba samotný priebeh konania, nie však konečné rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou uplatneného nároku.

13. Pokiaľ „postupom súdu“ nie je rozhodnutie súdu - finálny (meritórny) produkt prejednaní veci v civilnom sporovom, či mimosporovom konaní, potom už „postupom súdu“ vôbec nemôže byť ani časť rozhodnutia - jeho odôvodnenie (obsah, spôsob, kvalita, výstižnosť, presvedčivosť a úplnosť odôvodnenia), úlohou ktorej je vysvetliť dôvody, so zreteľom na ktoré súd rozhodol (pozri rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 ECdo 10/2014, 3 Cdo 146/2013). Podľa právneho názoru odvolacieho súdu treba pojem „procesný postup“ súdu vykladať takto aj za právnej úpravy účinnej od 1. júla 2016.

14. Za zmätočnosťnú vadu v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) C. s. p. dovolateľ označil okrem iného

nepreskúmateľnosť rozsudku odvolacieho súdu. Podľa názoru vec prejednávajúceho senátu konanie pred odvolacím súdom takouto vadou postihnuté nebolo. I keď nepreskúmateľnosť rozhodnutia pre nedostatok jeho riadneho odôvodnenia je takým nesprávnym procesným postupom, ktorý je spôsobilý znemožniť sporovej strane, aby uplatňovala svoje procesné práva v takej miere, že to má za následok porušenie práva na spravodlivý proces, v prejednávanej veci o taký prípad nešlo. Dovoláním napádaný rozsudok totiž uvádza skutkový stav, ktorý považoval odvolací súd za rozhodujúci, stanoviská strán sporu k prerokúvanej veci, výsledky vykonaného dokazovania, obsah odvolania i právne predpisy, z ktorých vyvodil svoje právne názory vysvetlené v odôvodnení. Treba mať na pamäti, že konanie pred súdom prvej inštancie a pred odvolacím súdom tvorí jeden celok a určujúca spätosť rozsudku odvolacieho súdu s potvrdzovaným rozsudkom vytvára ich organickú (kompletizujúcu) jednotu. Ak odvolací súd v plnom rozsahu odkáže na dôvody rozhodnutia súdu prvej inštancie, stačí, ak v odôvodnení rozsudku iba poukáže na relevantné skutkové zistenia a stručne zhrnie právne posúdenie veci; rozhodnutie odvolacieho súdu v sebe tak zahŕňa po obsahovej stránke aj odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie. Dovolateľ preto nedôvodne argumentoval, že rozhodnutie odvolacieho súdu je nepreskúmateľné; pričom za vadu konania v zmysle § 420 písm. f) C. s. p. v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv sporovej strany, ale len to, že ho neodôvodnil objektívne uspokojivým spôsobom.

15. V súvislosti s nedôvodnou námietkou dovolateľa, že odvolací súd sa nezaoberal jeho odvolacími argumentmi dôležitými pre rozhodné posúdenie veci, dovolací súd uvádza, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky je aj právo účastníka konania, resp. strany sporu na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpoveď na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením práva a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania (stranou sporu), ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania (bližšie pozri rozhodnutia Ústavného súdu SR vo veciach sp. zn. IV. ÚS 115/03, či sp. zn. III. ÚS 60/04 - www.concourt.sk). Túto požiadavku zvýrazňuje vo svojej judikatúre aj Európsky súd pre ľudské práva, ktorý v tejto súvislosti najmä uvádza: „Právo na spravodlivý proces zahŕňa aj právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia však neznamená, že na každý argument sťažovateľa je súd povinný dať podrobnú odpoveď. Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie je preto vždy posudzované so zreteľom na konkrétny prípad.“ (napr. *Georgiadis c. Grécko* z 29. mája 1997, *Recueil III/1997*, či rozsudok vo veci *Ruiz Torija c. Španielsko a Hiro Balani c. Španielsko*, oba z 9. decembra 1994, *Annuaire*, séria A č. 303 A a č. 303 B).

16. Pokiaľ dovolateľ považoval za procesnú vadu v zmysle § 420 písm. f) C. s. p. nesprávny právny záver súdov nižších inštancií o neprijateľnosti dojednania o zmluvnej pokute, dovolací súd uvádza, že už podľa predchádzajúcej úpravy občianskeho súdneho konania dospel najvyšší súd k záveru, že realizácia procesných oprávnení sa účastníkovi neznemožňuje právnym posúdením (viď R 54/2012 a tiež sp. zn. 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011, 7 Cdo 26/2010 a 8 ECdo 170/2014). Podľa právneho názoru najvyššieho súdu nie je po 1. júli 2016 žiadny dôvod pre odklon od vyššie uvedeného chápania dopadu nesprávneho právneho posúdenia veci (nesprávneho vyriešenia niektorej právnej otázky súdom) na možnosť strany civilného sporového konania uskutočňovať jej patriace procesné oprávnenia. Na tom, že nesprávne právne posúdenie veci nezakladá žalobcom tvrdenú vadu zmätočnosti (§ 420 CSP), zotrval aj judikát R 24/2017 a tiež viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu (por. sp. zn. 1 Cdo 202/2017, 2 Cdo 101/2017, 3 Cdo 94/2017, 4 Cdo 47/2017, 5 Cdo 145/2016, 7 Cdo 113/2017, 8 Cdo 76/2018).

17. Najvyšší súd vyššie uvedené dopĺňa poukazom na konštatovanie Ústavného súdu SR v rozhodnutí sp. zn. IV. ÚS 196/2014 (ktoré sa síce týkalo právneho stavu do 30. júna 2016, je však naďalej aktuálne), v zmysle ktorého prípadný nedostatok riadneho odôvodnenia dovoláním napadnutého rozhodnutia, nedostatočne zistený skutkový stav alebo nesprávne právne posúdenie veci nezakladá vadu zmätočnosti.

18. Podľa § 447 písm. c) C. s. p. dovolací súd odmietne dovolanie, ak smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné.

19. V prejednávanej veci žalobca nepreukázal opodstatnenosť dovolania a porušenie práva na spravodlivý proces v zmysle § 420 písm. f) C. s. p., preto najvyšší súd jeho dovolanie podľa § 447 písm. c) C. s. p. odmietol.

20. O náhrade trov dovolacieho konania rozhodol dovolací súd podľa § 453 ods. 1 C. s. p. tak, že žalovanému ich náhradu nepriznal, keďže mu žiadne preukázané trovy v dovolacom konaní nevznikli.

21. Toto uznesenie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.